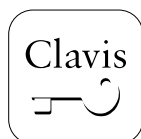

ERIK JAN TILLEMA

BLOEDMAIS

PROLOOG

Elke keer als de jongen ademhaalde, schuurde er iets achter zijn ribbenkast. Zijn vader had hem gezegd dat hij na vanavond volwassen zou zijn, maar op dit moment voelde hij zich als een klein en angstig kind.

Hij pakte de schep steviger vast. Zweetdruppels prikten in zijn ogen. Hij had het warm. Of had hij het koud? Eigenlijk wist hij niet wat hij moest voelen. Dat had hij al vanaf het moment dat ze de schuur hadden verlaten en de donkere nacht in waren gegaan.

Hij wilde de schep in de aarde steken en graven, zoals de andere mannen om hem heen deden. Ze zagen eruit als schaduw en macabere dans opvoerden. Hij wilde hen helpen. Dat wilde hij echt, en toch bleef hij stilstaan met de schep in zijn handen. Zijn mond was droog. Zweetdruppels volgden alle contouren van zijn lichaam.

De nacht leek donkerder dan ooit. Hij had nooit geweten dat alles zo duister kon zijn. In de verte zag hij een lantaarnpaal, maar het leek wel alsof die met de seconde minder licht verspreidde. Twee mannen droegen een hoofd lamp, maar de duisternis nam steeds opnieuw happen uit de lichtstralen, zodat alles om hen heen in een schaduwwereld verborgen bleef.

Hij beet zijn tanden op elkaar. Hij moest iets doen, hij moest de anderen helpen. Daarom hadden ze hem meegebracht. En hij wist ook wat ze van hem verwachtten, omdat zijn vader hem hier al jarenlang op had voorbereid. Duizendmaal had zijn vader hem verteld wat ze deden, en nog belangrijker: waarom ze dat deden.

De jongen had alle informatie zo gedetailleerd mogelijk onthouden.

Soms overhoorde zijn vader hem, met vragen als: ‘Wat is het belangrijkste van de hele onderneming?’ ‘Waarom doen we dit?’ ‘Waarom spreken we er niet over?’ Elke keer had hij het juiste antwoord gegeven. Zijn vader was trots geweest en dus had hij uiteindelijk het langverwachte gezegd: ‘Ik ga je meenemen. Je gaat helpen. Daarna ben je volwassen.’

Vervolgens was het wachten begonnen. Het duurde lang. Heel lang. Te lang. En daardoor leerde de jongen iets anders: dat hun geheime taken niet gepland konden worden. Dat hij geduld nodig had. Hij moest het loslaten. Dan zou het perfecte moment zich vanzelf aandienen.

Zoals nu.

Drie dagen geleden had zijn vader hem de laatste informatie gegeven, want het ging bijna gebeuren. En nu stond hij hier. Omringd door de duisternis, die als een onaantastbaar wezen om hem heen bewoog en hem gevangenhield in het zwart. Hij greep de schep nog steviger vast. Zijn hart pulseerde zo krachtig dat het leek alsof alle andere organen in zijn borst naar beneden werden geduwd.

Hij werd volwassen!

Een kleine straal licht verscheen aan de hemel. Eindelijk liet de maan zich zien. Het hemellichaam kwam vanachter een wolk tevoorschijn om te kijken wat daar in de duisternis gebeurde, maar verdween vrijwel onmiddellijk weer, omdat de handelingen van de mannen geen toeschouwers toelieten.

Hij mocht niet langer aarzelen. Hij moest iets doen! Hij hief de schep op en ramde het stuk gereedschap in de grond. Er klonk een zompig geluid. De angst sloeg hem om het hart. Het voelde alsof

de aarde aan de schep trok, het ding naar beneden wilde zuigen, met hem erbij. Hij zette zich schrap, trok en stootte een doffe klank uit. Meteen liet de aarde los. Hij schoot naar achteren en viel bijna op de grond.

De gravende mannen stopten even en keken om. Slechts een seconde waren ze bevroren, daarna gingen ze verder met hun geheime opdracht. Eén man bleef rechtop staan en keek naar hem. De man zuchtte en liep op de jongen af.

‘Wat is er?’ vroeg hij. Hij fluisterde, maar zijn stem klonk scherp, bijna veroordelend.

De jongen voelde zijn spieren tot in zijn ballen samenspannen en wist dat hij zijn vader niet mocht teleurstellen. ‘Er is niets,’ antwoordde hij.

‘Ga graven.’

De jongen mompelde iets, meer tegen zichzelf dan tegen zijn vader.

Ondertussen leek de nacht nog meer aan duisternis te winnen. De jongen keek naar de lantaarnpalen in de verte en zag dat ze waren veranderd in minuscuul kleine lichtjes. Ook de hoofdlampen van de mannen waren niets meer dan armzalige pogingen om het donker te verjagen.

Hij voegde zich weer bij de anderen en stak zijn schep in de grond. Opnieuw de zuigende trekbeweging, maar dit keer was hij voorbereid op de reactie van de aarde en schrok hij niet. Hij trok zijn schep terug en groef zwijgend door. De aarde protesteerde en wilde zich steeds weer voor hem sluiten. Misschien omdat datgene wat ze opgroeven, verborgen moest blijven. Omdat datgene wat ze deden, verboden was. Nee, niet verboden, maar vervloekt. Want ze

deden iets afschuwelijks. Iets wat gemakkelijk een plek zou kunnen krijgen in een goedkope horrorfilm.

De duisternis legde zich nog dichter tegen hem aan. Voor het eerst die avond vond hij dat fijn, omdat het donker het zicht ontnam, zodat niet goed te zien was wat ze deden. Het zwart was een excuus om verder te gaan. Verder met dit taboe.

Zijn vader kwam weer naar hem toe en legde even zijn hand op zijn schouder. Een elektrische schok knetterde door zijn lichaam.

Het leek alsof zijn vader iets zei, misschien wel 'Goed zo', maar net als het licht leken ook de geluiden steeds meer te verdwijnen. Hij wist waarom dat zo was. Omdat ze iets afschuwelijks deden. Iets ondenkbaars.

De eerste keer dat zijn vader hem erover had verteld, was hij in paniek geraakt, maar langzaam, heel langzaam, kwam de gewenning en had hij beseft dat het een onderdeel was van zijn toekomst. En dus was hij er klaar voor. Tenminste, dat dacht hij. Maar de werkelijkheid was anders. Zijn lichaam begon steeds meer te protesteren: ademen deed pijn, zweet bedekte elk stukje huid, en zijn darmen werden beurs gebeukt door zijn hartslag.

Toch ging hij door. Wat hij deed, was onmenselijk te noemen, maar het maakte van hem een volwassen man en dat wilde hij zijn. Na vanavond hoorde hij niet langer bij de kinderen. Dit was zijn overgangsritueel. Zijn hele leven zou veranderen en de mensen zouden tegen hem opkijken.

Hij greep zich vast aan de gedachte dat hij een van de machtigen zou worden, en hij schepte door. Hij ramde het gereedschap in de modder, verminkte de aarde, gooide de grond weg en herhaalde vervolgens zijn handelingen. Steeds opnieuw. Ondertussen bleef hij

denken aan zijn nieuwe ik: een volwassen man. Eindelijk!

De kuil werd dieper en zijn spieren begonnen te verzuren. Toch voelde hij zich sterker dan ooit. Dit was een test om te bewijzen wie hij was en hij zou slagen. Nog even en hij was een man. Niet zomaar een man, maar een echte man. Niet een man omdat hij achttien jaar was geworden, niet een man omdat hij met een meisje in bed was gedoken, niet een man omdat hij van zijn vader z'n eerste biertje kreeg, maar een echte man omdat hij hier, midden in de nacht, aan het scheppen was.

Een man! Een man!

Het laatste beetje licht verdween en de absolute duisternis omringde hem. Het hield hem niet tegen. Hij schepte en schepte. Bij elke stoot knarsten zijn tanden. Die ene gedachte zong als een mantra in zijn hoofd: een man!

Er klonk een doffe klap en in één keer stonden de mannen stil. Er was weer licht. Ook hij stopte. Wat was dat?

‘We zijn er.’ De stem klonk zwaar en krakend, en paste perfect bij de duisternis.

Er klonk gebrom, iemand snoof, scheppen werden aan de kant gegooid en twee figuren sprongen het gat in. De jongen verkrampde, want het leek net alsof de mannen verdwenen in een peilloze diepte. Ze hadden een gat naar de onderwereld gegraven en wie erin sprong, zou nooit meer terugkeren.

Zijn ademhaling duwde zijn hele borstkas op en neer. Zijn hart protesteerde tegen de adrenaline die door zijn lichaam gierde. Voor het eerst twijfelde hij eraan of hij wel een man wilde worden.

‘Ja,’ klonk het vanuit het gat.

De jongen deed een kleine stap naar voren en keek naar beneden.

Nog steeds was de duisternis dominant, maar het zwart bestond uit zo veel verschillende tinten dat hij precies kon zien wat er gebeurde. De twee mannen in het gat waren niet verdwenen. Ze stonden op de bodem naast een langwerpige voorwerp. Er sprongen nog twee mannen naar beneden en met z'n vieren tilden ze het voorwerp omhoog. De andere mannen, die naast de jongen stonden, pakten het ding aan en sleepten het verder uit de grond, terwijl de jongen zelf niets deed. Koude rillingen spoelden als tsunami's over zijn lichaam. Hij wilde hier niet zijn. Hij wilde niet volwassen worden, hij wilde een kind blijven! Een onschuldig en onwetend kind! Want wat ze hier deden, was taboe.

De vier mannen kropen uit het gat (ontsnapt uit de hel, dacht hij), en met z'n zessen stonden ze even rond het voorwerp. De jongen zelf deed nog altijd niets. Hij was nergens toe in staat en kon enkel toekijken.

De mannen knielden en tilden het voorwerp op. Het leek net alsof het tussen hen in zweefde.

De mannen begonnen te lopen. Een ogenblik aarzelde de jongen, maar daarna liep hij hen achterna. Met tegenzin.

Een grote hand vouwde zich om zijn borst en duwde hem met een zachte maar krachtige beweging naar achteren. Heel even dacht hij dat de duivel hem greep. De vingers brandden op zijn huid en hij was bang dat zijn hart het elk moment kon begeven.

'Niet jij,' sprak de man.

Hij keek verbaasd om en herkende zijn vader.

'Eerst dichtgooien.'

Natuurlijk. Meteen begreep hij wat zijn taak was. Alleen wilde hij niet langer. Hij wilde weg, deze plek verlaten. Zo snel mogelijk.

Hij deed een stap achteruit en wist donders goed dat hij geen keuze had. Ze hadden hem hier mee naartoe genomen, hij mocht eindelijk meedoen, en dat betekende dat hij moest gehoorzamen. Zo simpel was het.

In het duister zocht hij zijn schep op. Zijn lichaam voelde koud. Of had hij het warm? Hij ademde als een opgefokt beest. Samen met twee achtergebleven mannen gooide hij het gat dicht. Het duurde lang en het kostte hem al zijn energie. Zijn rug, schouders en handen brandden. In zijn hoofd was een kloppende pijn ontstaan en het leek alsof zijn mond was gevuld met zand. Nee, met korzelige modder die aan zijn gehemelte bleef plakken.

Terwijl de kuil gevuld werd, keerde het licht terug. Eerst de maan, die af en toe vanachter de wolken tevoorschijn kwam, en vervolgens de lantaarnpalen in de verte, nog steeds met een aarzelend licht.

Toen het gat eindelijk dicht was, voelde het alsof hij was gestorven. Dat was ook zo: hij was gestorven en kon nu uit de klei opstaan als een nieuwe persoon, een volwassen man. Hij zuchtte. Hij voelde zich afschuwelijk, gebroken en gemangeld, en hij walgde van zichzelf. Waarom had hij dit gedaan?

Maar had hij een keuze?

VRIJDAG 12 AUGUSTUS 2022

Hoofdstuk I

Voor de zoveelste keer slaakte Daisy van der Plas een diepe zucht. Ze staaarde uit het autoraam en zag het landschap voorbijschieten. In het afgelopen uur was de wereld steeds leger geworden. En saaiër.

Op de ring van Amsterdam hadden ze een tijdje in de file gestaan, maar daarna had haar vader de afslag genomen richting steden en dorpen die wat haar betreft synoniem stonden voor een leven waaruit alle kleuren waren verdwenen: Castricum, Schagen ... Later gevolgd door namen van dorpen waar ze nog nooit van had gehoord: Warmenhuizen, Dirkshorn ...

Haar moeder Leonie draaide zich om en keek haar met een blik vol nauwelijks gemeend medelijden aan. Daisy raakte er altijd geïrriteerd van als ze dat deed.

‘Het komt wel goed, schat,’ zei haar moeder. Ze zag eruit alsof ze op vakantie ging naar Ibiza, inclusief oorbellen van veren en een veel te grote zonnebril. ‘Echt. Je gaat het er prachtig vinden.’

Daisy zuchtte opnieuw en sloot haar ogen. Soms wenste ze dat haar ouders minder beschermend en minder betrokken waren. Het was soms zo verstikkend. Elke dag wilde haar moeder weten hoe het met haar ging en of ze lekker in haar vel zat. Sinds enkele maanden was daar nog iets nieuws bij gekomen: haar moeder was op de

spirituele toer gegaan, inclusief yogamat, helende kristallen en een groot Boeddhabeeld in de hoek van de woonkamer. Als Daisy na een afschuwelijke dag op school thuiskwam, wilde haar moeder haar aura helen of andere onzindingen doen.

Haar ouders hadden gezegd dat de verhuizing heel goed voor haar en haar broer zou zijn, omdat het belangrijk was om in contact met de natuur en de jaargetijden te leven. Alleen waren haar ouders haar blijkbaar vergeten te vragen wat ze er zelf van vond, en dus zaten ze nu met z'n vieren in de auto op weg naar hun nieuwe huis. Vanaf vandaag woonden ze niet langer in de stad, maar in een klein dorp, ver weg van alles wat het leven enigszins leuk kon maken.

Ze zuchtte en negeerde de woorden van haar moeder.

Even was het stil, tot haar moeder vroeg: 'En hoe gaat het met jou, James?'

Daisy opende haar ogen weer en keek naar de slungelige nerd die half onderuitgezakt naast haar zat met zijn knieën hoog opgetrokken tegen de stoel voor hem. Haar anderhalf jaar oudere broer keek niet op en staaarde de hele tijd naar zijn telefoon. De muziek galmde zo hard uit zijn koptelefoon dat Daisy het woordelijk kon verstaan.

Ik ben veroordeeld tot een miserabel leven, dacht ze, samen met deze mensen in een afschuwelijk dorp.

'James!' riep Leonie nu harder. Ze draaide zich zo ver mogelijk op haar stoel om en tikte met haar hand op de knie van haar zoon. Met een gezicht zonder emoties keek hij op.

'Ik vroeg hoe het met je gaat.'

Hij bromde iets en richtte vervolgens zijn aandacht weer op zijn telefoon.

Leonie aarzelde even voor ze weer recht ging zitten.

‘We gaan het er prachtig hebben,’ zei ze tegen niemand in het bijzonder. ‘Ik kijk zo uit naar onze eerste nacht in het nieuwe huis. Wat zal het geweldig zijn!’

Daisy zuchtte. Haar moeder ratelde door: ‘En we zijn eindelijk van de herrie van de burens af. Stel je eens voor: stille nachten!’ Ze bewoog haar handen alsof ze in trance verkeerde. ‘En een tuin. We hebben eindelijk een tuin. En wat voor een! Groter dan ik ooit had kunnen dromen. We kunnen een moestuin aanleggen. Of kippen nemen. Niemand die er last van heeft, want we hebben geen burens meer. We kunnen zelfs naakt door de tuin rennen!’

‘Teuw!’ zei Daisy. ‘Doe normaal!’

‘Er is helemaal niets vreemds aan een naakt lichaam,’ zei haar moeder streng. ‘We worden naakt geboren, en ...’

‘Als ik jou ook maar één keer naakt door de tuin zie rennen, loop ik van huis weg,’ zei Daisy snel. ‘Echt waar! Dan ga ik gewoon bij Hilke wonen.’

Toen ze de naam van haar beste vriendin noemde, ontstond er een zwaar gevoel in Daisy’s maag. Vanaf vandaag woonden ze meer dan honderd kilometer bij elkaar vandaan. Ze hadden elkaar beloofd om contact te houden, maar Daisy was vreselijk bang dat het binnen enkele maanden zou verwateren.

‘Doe niet zo vervelend,’ zei haar moeder.

Haar vader Matthijs kuchte. ‘Laat haar maar even. Ze trekt zo wel weer bij.’

Haar vader was minstens zo zonnig gekleed als haar moeder. Daisy zuchtte. Wat hadden ze in gedachten? Dat ze naar een driersterrenresort gingen? Wisten ze dan niet dat ze op weg waren naar klei, lompe boeren en stinkende varkens?

Er verscheen een pruillip op het gezicht van haar moeder. ‘Maar ik wil gewoon dat iedereen het naar z’n zin heeft. Het is een bijzondere dag. Ja, toch?’

‘Het komt allemaal goed.’

‘En jij bent ook al zo onrustig.’

‘Hè, wat?’ reageerde Matthijs.

‘Nou, wat ik bedoel: je bent zo onrustig.’

Daisy’s vader schoof zijn zonnebril naar het puntje van zijn neus en keek zijn vrouw aan. ‘Ik ben enorm rustig. Helemaal ontspannen!’ Hij richtte zijn aandacht weer op de weg. Er reden maar weinig auto’s. De drukte hadden ze ongeveer twintig minuten geleden achter zich gelaten. Aan de rechterkant van de weg liep een kanaal en af en toe passeerden ze een boot. Links was niet meer te zien dan een kaal en leeg landschap. Groene weilanden die tot aan de horizon reikten.

‘En toch vind ik dat je onrustig bent,’ ging Leonie door.

‘Onrustig?’

‘Je beweegt zo heen en weer. Je hoofd staat geen tel stil.’

‘Ik geniet!’ Hij keek in de achteruitkijkspiegel, maakte oogcontact met Daisy en knipoogde naar haar.

‘Je haat autorijden,’ mopperde Leonie.

‘Maar kijk eens waar we heen rijden! Bekijk dat uitzicht!’ Hij zweeg even en zoog op een overdreven manier zijn longen vol zuurstof, alsof hij duidelijk wilde maken dat hij de lucht van het platteland proefde.

‘Jij kunt ook overdrijven,’ zei Leonie, en ze gaf hem een duwtje tegen zijn schouder.

‘Eindelijk,’ zei hij. ‘Eindelijk verhuizen we. Als we nog een jaar langer in de stad hadden gewoond, was ik gek geworden.’ Opnieuw

keek hij naar Daisy en hij glimlachte. 'Ik ben zo blij dat we de knoop hebben doorgehakt. We laten ons oude leventje achter ons. En ik weet zeker dat jij er ook van zult genieten.'

Daisy keek weg. Vijf maanden geleden waren haar ouders voor het eerst begonnen over verhuizen. Ze wilden weg uit de stad, ze smachtten naar ruimte, naar natuur. De wens om naar het platteland te trekken werd groter toen haar moeder zo hyperspiritueel was geworden. Vanaf dat moment was ze ervan overtuigd dat het niet goed voor de mens was om tussen bakstenen, asfalt en uitlaatgassen te wonen.

Daarna was het snel gegaan. Haar moeder riep steeds vaker: 'We doen het vooral voor jullie! Jullie moeten in het groen opgroeien!'

Er volgden huisbezoeken. Allemaal in kleine dorpen, honderden kilometers weg. Het ene huis was nog afschuwelijker dan het andere. Totdat haar ouders hun droomhuis vonden. Sindsdien werd haar moeder heel fel en mocht niemand nog commentaar geven. Ze geloofde rotsvast in haar eigen waarheid: dat iedereen enthousiast was over de nieuwe woning. Daisy's opmerkingen werden steeds genegeerd.

Vanochtend hadden ze al hun spullen in de verhuiswagen getild en waren ze met hun auto vooruitgereden, want haar ouders konden geen moment langer wachten. Toen ze de stad verlieten, wist Daisy dat haar leven over was.

'Kijk!' riep Matthijs opeens enthousiast uit.

Daisy ging rechtop zitten. Haar moeder liet haar zonnebril zakken. Haar vader wees naar voren en bleef maar roepen. 'Kijk dan! Kijk!'

Vanuit de verte naderde hen een groene tractor.

‘Alsof je zoiets nooit eerder hebt gezien,’ mopperde Daisy.
‘Maar het is de eerste tractor die we zien als plattelanders.’
Daisy zuchtte. Ze zou zichzelf nooit een plattelander noemen.
‘James! James! Kijk dan,’ riep Matthijs.

James keek niet op.

‘Als je straks je rijbewijs haalt, mag je daar ook in rijden.’

De tractor kwam dichterbij. Matthijs minderde vaart en ging aan de kant omdat de weg te smal was. Toen ze in de berm stonden, reed de tractor met een brommend geluid langs hen. Daisy merkte dat de achterbanden hoger waren dan hun auto.

‘We zijn er bijna!’ riep haar vader uit. Hij klonk als een klein kind dat een nieuwe doos lego had gekocht.

Ze reden verder langs de lege weilanden. Na een tijdje sloegen ze rechtsaf en passeerden ze een grote boerderij met een rieten dak. Op de gevel stond het bouwjaar: 1854.

Opnieuw schreeuwde haar vader het uit: ‘Moet je dat zien!’ Hij minderde vaart en wees naar de wegwijzer aan het einde van de straat, een witte paal met op drie meter hoogte blauwe borden. Een daarvan wees naar links. NEDERKARSPÉL 6 KM, stond er in witte letters op.

‘Pap, doe normaal,’ reageerde Daisy. ‘Je doet net alsof het de eerste keer is dat we hier zijn.’

‘Maar het is wel de eerste keer dat we hier zijn als Nederkar-spellers.’

‘Serieus? Noemen ze inwoners van Nederkarspel echt zo?’ vroeg ze.

Haar vader knipperde even met zijn ogen, bewoog zijn onderkaak en zei: ‘Ik weet het eerlijk gezegd niet.’

Voor de zoveelste keer slaakte Daisy een diepe zucht.

‘Nog een paar minuten,’ zei haar vader.

Om hen heen veranderde het landschap opnieuw. De weidsheid verdween en in plaats daarvan drong het groen zich tot aan de rand van de weg op. Het leken wel muren die tot aan de hemel rezen. Iedereen voelde hoe de sfeer veranderde. Zelfs James liet zijn telefoon zakken en kwam overeind.